

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Égő

Nyoma sincs az égőszerelemnek, néz rám szemrehányóan, dohog, bizonyára rosszul ültettem el a magvakat, kevés vagy sok föld került rájuk, túlságosan ritkán öntöztem őket, ne várjak esőt, soha ne higgyek semmiféle előrejelzésnek, nemhogy az időjárásban, másban sem, nem vagyok kíváncsi az égési sebeire, vágok vissza, nem én tehetek arról, ha felelőtlenül virágzást ígért versében, ha nem élek tűnődve, elfelejtheti lantját, ne hisztizzen nekem, messze van még május.

Élet

Hány életet éltél, szegezi nekem a kérdést, de csak hosszasan bambulok, többnyire órák, hetek, hónapok kellene, mire kigondolom a pontos választ, most elindulni sem egyszerű, a létezés melyik, milyen ideje érdemelheti ki, hogy számba vegyem, lehetnek-e érvényes szempontok, kínomban végül tizenháromig jutok, azonnal hozzátéve, elégedjen meg ennyivel, ne reménykedjen, nem vallathat részletekről, aztán kajánul visszakérdezek, mindebből neki mennyit sikerült megírnia, egyáltalán fölfogta-e, ha elindult egy új élet.

Ígéret

Idejében vonuljon vissza, kérlelem, ígérje meg,
eszébe sem jut megírni újra meg újra görcsbe
ránduló ujjamat, senki se kíváncsi fájdalomra,
mire megnyugtat, nem ötl-hatol, verseiben
nem kell szembesülnöm öregedésem szaporodó
tüneteivel, a gyötrelmekről könnyedén lemond,
s ha megbízom benne, segít költőivé formálni
a kertet, ne vesszen kárba maradék intuíciója,
és egy csöppet se sajnáljam, ha nélküle kell
majd élnem, hogy ő előbb tűnik el, mint én, akár
a vakond mélységesen mélyre nyíló járatában a víz.

Egylényegű

Hónapok óta egy sort se írt, s nincs hiányérzete,
nem áttall érvelni, legalább nem zavarják a szavak,
azon kapom, hogy békésen elvan a nem-írásban,
mellém ül, figyeljük, amint a rozsdafarkú
a függőleges falra száll, azonosítjuk a tavacskára
érkező madarakat, eddig tizenhárom félért
vettünk számba, a papír fehérsége helyett
mintha elegendőnek vélné a kert földjét,
teljesen azonosul lelkesedésemmel,
mire tegnap este az esővízzel teli hordóhoz
indultam volna, ő már megöntözte a legutóbb
elültetett gránátalmafát, gyanítom, még nálam is
jobban várja piros virágait, persze elnézem neki,
nem gyözködöm, hiába is ágálnék, lassacskán
be kell látnom: a végén még egylényegűvé leszünk.